Сумно одинокому сонцю у безкраїх облаках. Що тільки навернеться ід котрій зіроньці, так сейчас вона тахне, гасне, щезає з-перед його гарячого лиця. Що тільки надлетить у полуменях гарячки ід тьменній ночі і в обіймах приголубить її хоче, утікає вона яркою блискавкою, не глянувши йому навіть в лице. І з досади плаче палке, гордовите сонце ранньою росою.

Ні з ким йому погуторити, ні з ким в парі погуляти... Сумно йому, одинокому...